# Nansie: Vlaigen leren

**Vlaigen leren**

t Is mooi weer. De hennen hebben zuk deur de poten zakken loaten en liggen lekker te zunneboaden in n bult geel zaand.

“Kiek,” zegt Nansie inains en kikt omhoog noar de blauwe locht. “doar vlocht n aaiber.”

Ale hennen kieken nou omhoog. Ze zain de aaiber ook vlaigen. Mit rustege sloagen van zien vleugels glidt e deur de locht. t Is n mooi gezicht.

“Ik wol dat ik ook mor vlaigen kon,” zucht Nansie, “din vloog ik noar n hail ver laand en din ging ik traauwen mit n parrediesvogel. Din wer ik n hail deftege mevraauw.”

d'Aander hennen mouten der om lagen. Inains kraabt Nansie overìnde. “Ik goa t perbaaiern,” zegt ze, “ik goa miezulf vlaigen leren.”

“Kiek mor uut dat Henderk Hoan die nait zugt,” woarschaauwt Corrie. Mor Nansie is al onderwegens noar t hounderhok.

d'Hennen lopen mit heur mit want zai willen wel ais zain hou of Nansie dat doun gaait.

Mit ain sprong zit dij op t dak van t hounderhok. Dat het ze wel voaker doan en ze wait dat ze dat wel kin.

“Hier begun ik,” laagt ze, “je mouten aaltied leeg begunnen.”

Ze nemt n aanloopke over t dak en as ze op de raande komt, zet ze zuk òf en … doar het ze de poten lös. Ze slagt as n haalfmale mit de vleugels en belaandt n hail end wieder weer op de grond.

“Ziezo,” poest ze, “t begun is der. Nou mout ik t wat hogerop perbaaiern.”

“Zolst dat nou wel doun?” vragt Wanda, dij toch wel slim benaauwd is dat Henderk Hoan der achter komen zel.

“Netuurlek dou ik t,” snakt Nansie, “hest ja wel zain, dat ik t al hail oardeg kin.

Ze springt weer op t hounderhok en din gaait ze, mit veul gehaauw van heur vleugels, nog n beetje hoger op t dak van de peerdestaal. Doar staait ze en kikt ais noar omdele. Dat is wel slim hoog. Nansie wordt ter zulfs n beetje doezelg van. Mor ze let zuk nait kinnen. Din denken d'aander hennen dammee, dat ze nait duurt.

Op de raande van t dak begunt Nansie mit heur vleugels te klappern. Din moakt ze n spronkje en doar gaait t hìn. Mit wild geklapper vlogt ze nou nog wieder vot as d'eerste moal.

De hennen klappen mit de vleugels van bewondern. Zai zellen dat nooit duren.

“En nou goa ik nog hoger.” Nansie wordt nou haildal driest.

Ze nemt n aanloopke, springt weer op t hounderhok en in ainmoal deur noar de dakgeude van de peerdestaal. Din lopt ze over de dakpannen haildal noar de nokke van t peerdestaaldak, nemt weer n lutje aanloopke en springt op t dak van de boerderij. Dat is hoog!

As Nansie noar omdele kikt, zugt ze hail wied onder zuk heur vriendinnen stoan, dij mit de koppen in de nekke noar heur kieken.

Nansie kromt heur tonen om de raande van t dak, want ze is doodsbenaauwd dat ze valen zel.

“Kom nou, Nansie,” heurt ze d'hennen roupen.

“Joehoe, ik kom der aan,” ropt Nansie weerom, mor t gat gaait heur open en dichte van benaauwdeghaid.

Din dut ze d'ogen dichte en wil springen. En din... duurt ze inains nait meer!

Ze wordt haildal kèl in d'hoed en t is net asof der in heur moage n dikke wurm hail wild kronkelt. Doar staait ze nou en kin nait meer omdele.

Nog ainmoal dut ze d'ogen dichte en wil springen. Mor weer komt ze der nait tou.

“Ik duur t nait, “ koakelt ze noar beneden, “help mie! Hou kom ik weer omdele?”

Verbaldereerd stoan de hennen doar. Hou komt Nansie doar nou weer vot?

Op t gekoakel komt Henderk Hoan òf.

“Wat is der te doun?” vragt e streng. Din kikt e omhoog en zugt Nansie boven op t dak van de boerderij.

“Kom omdele!” kraait hai.

Mor Nansie duurt nait en blift woar ze is. Ze kin wel schraiven.

Gelokkeg komt boer Willem tot t huus uut. d'Hounder moaken ja zo'n bult keboal.

As e Nansie zugt, bedenkt e zuk nait laank en hoalt n lange ledder en zet dij tegen t huus. Hai klimt ter op en gript Nansie bie de vleugels.

Dij vindt t ja nooit mooi as aine heur beetpakt, mor dizze moal kin t ja nait aans.

Veurzichteg pakt boer Willem Nansie beet en nemt heur mit noar omdele.

“doe stomme henne,” mottjet hai.

Doar binnen d'aander houder t volledeg mit ains en Nansie schoamt zuk zowat dood.

Henri Wierth

tekening: Maria Rietsema